

— Кълнѣ се въ всички подземни Богове, — извика съ горещина младиятъ човѣкъ — ако тя бѣше начъртала птица, тогава щѣхъ да кажѣ — птица!

— Слѣдователно, тя е христианка! — повтори Хилонъ.

— Това значи, — каза Петроний, — че Помпония и Лигия хвърлятъ отрова въ кладенцитѣ, убиватъ краденитѣ въ улицитѣ дѣца и гниѣтъ въ развратъ! Каква глупостъ! Ти, Виниций, си билъ по-дълго врѣме въ тѣхната къща, азъ бѣхъ кратко врѣме, но азъ достатъчно познавамъ Авела и Помпония. Ако рибата служи за символъ на христианинѣ, — противъ което, дѣйствиелно, е трудно да се възразява, — и ако тѣ сѣ христиани, то, кълнѣ се въ Прозорпина! христианинѣ не сѣ такива, каквито ги мислимъ.

— Ти говоришъ, господарю, като Сократъ, — отговори Хилонъ. — Кой нѣкога е распитвалъ христианинѣ? Кой се е запозналъ съ тѣхното учение? Когато азъ прѣди три години отивахъ отъ Неаполъ за Римъ (о, защо не останяхъ тамъ!) къмъ мене се присѣдини единъ човѣкъ, на име Главкъ, за когото казвахъ, че е христианинъ, и азъ се убѣдихъ, че, при все това, той е добъръ и добродѣтеленъ човѣкъ.

— Отъ тоя ли добродѣтеленъ човѣкъ ти узна що значи риба?

— Уви, господарю! по пътя, въ една гостинница, нѣкой рѣгна почтения старецъ съ ножъ, а жена му и дѣтето му грабнѣхъ работърговци, а азъ, като ги защитавахъ, загубихъ ето тия два прѣста. Но за христианинѣ, както казватъ, нѣматъ край чудесата, и азъ се надѣвамъ, че прѣститѣ ми ще израстнѣтъ.

— Какъ така? вима ти станѣ христианинъ?

— Отъ вчера, господарю, отъ вчера! — Тая риба ме направи христианинъ. Видѣ каква сила има въ нея! Слѣдъ нѣколко дена азъ ще бѣда най-ревностния отъ ревностнитѣ христиани, за да ме посветѣтъ въ всичкитѣ свои тайни, а когато се посвятѣ въ всичкитѣ имъ тайни, азъ ще узнаѣ, дѣ се крие дѣвойката. Тогава, може би, моето христианство по-добрѣ ще ме възнагради, отколкото философията ми. Азъ обѣщахъ на Меркурия, че, ако той ми помогне да намѣрѣ дѣвойката, ще му принесѣ въ жертва двѣ телета отъ еднаква възраст и еднакъвъ рѣстъ, на които ще запобѣдамъ да позлатѣтъ рогаветѣ.

— Значи, твоето христианство отъ вчера и твоята стара философия ти позволяватъ да вѣрвашъ въ Меркурия?

— Азъ всѣкога вѣрвамъ въ онова, въ което ми е нужно да вѣрвамъ, — въ това състои и моята философия, която